

[K. B. Andersen.]

siastisk kærlighed til den fri konkurrence. I nogle tilfælde er kærligheden af særdeles platonisk karakter. Det er f. eks. vanskeligt at undgå et lille smil, når man tænker på det i trustkommissionens betænkning om konkurrencebegrænsning nævnte registernummer 1753. Bag dette tilsyneladende uskyldige tal skjuler sig den aftale, som De samvirkende Købmandsforeninger sluttede med tre emballagefabrikanter om, at disse tre skulle have eneret på at levere klæberuller, emballage og papir med vartegnet for Den frie Købmand påtrykt. Det er vist det, der kaldes at sejle med lig i lasten: selve symbolet for Den frie Købmand indregistreret som led i en aftale. Det pikante ved aftalen var i øvrigt, at de pågældende emballagefabrikanter skulle indbetale en afgift til propagandafonden for at have eneretsleveringen af frihedssymbolet. Aftalen består velsagtens endnu. Registernummeret 1753 er let at huske, for det var i året 1753, Rousseau skrev om oprindelsen til uligheden mellem menneskene og om tabet af friheden.

Det er ubestrideligt rigtigt, at det i værste fald kan gå, sådan som radiobranchen for nogle år siden grådskvalt profeterede — jeg beder om tilladelse til at citere —:

„Publikum vil, hvis det går, som prismyndighederne ønsker det, i fremtiden være henvist til den vilde jagt for at se, hvor de kan købe billigst. Dette kan radiobranchen af hensyn til kunderne og med respekt for sig selv ikke være med til.“

Lad det være nok. Den frie konkurrence fungerer ikke slet så gnidningsløst, som erhvervslivets folk ved højtidelige lejligheder giver indtryk af; derfor behovet for en lovgivning som den foreliggende.

Det nye i forslaget er for det første, at der gives monopoltilsynet hjemmel til på eget initiativ og ikke blot som hidtil efter opfordring fra forbruger-, producent- eller handelsorganisationer at foretage undersøgelser af pris- og avanceforhold. Dernæst gives der hjemmel til, og det er det afgørende i forslaget, at fastsætte maksimalpriser, maksimalavancer og som en nydannelse i dansk prislovgivning hjemmel til at offentliggøre retningsgivende priser som en orientering for forbrugere og erhvervsdrivende. Endelig giver forslaget hjemmel til for mo-

nopoltilsynet at fastsætte regler om fakturering, mærkning og skiltning også uden for de områder, hvor det allerede kan ske i henhold til monopolloven. En sådan hjemmel gives nu, såfremt sådanne foranstaltninger findes egnede til at fremme konkurrencen.

Fra den gældende lov om indseende med priser er uændret indført bestemmelsen om, at varer i pakning kan forlanges forsynet med oplysning om nettovægt. Der er her tale om en række foranstaltninger, der kan være nyttige og effektive i kampen mod de urimelige priser og avancer.

Er disse foranstaltninger nu tilstrækkelige til at sætte konkurrencen i gang på områder, hvor den er utilstrækkelig? Det må erfaringen vise, det afhænger selvfølgelig først og fremmest af, om monopoltilsynet; når det nu får dette nye redskab i hænde, så også virkelig bruger det effektivt, og at det får sådanne arbejdsforhold, at det virkelig kan gøre en tilstrækkelig indsats for at føre loven ud i praksis. Kunne man ikke have foreslået et egentligt avancementstop? Det kunne man selvfølgelig nok. Som det fremgår af den højtærede ministers fremsættelse, har spørgsmålet været overvejet i regeringen forud for dette lovforslags fremsættelse, men regeringen er vejet tilbage for dette skridt, først og fremmest fordi et avancementstop, der ikke blot skal være en skueret til agitatorisk brug, må kontrolleres overmåde effektivt, og et apparat, der kan klare det på fuldt tilfredsstillende måde, vil det næppe være muligt at stable på benene, slet ikke i en fart. Det er også på denne baggrund, at arbejderbevægelsens organisationer: Landsorganisationen, Det kooperative Fællesforbund og Arbejderbevægelsens Erhvervsråd, i henvendelsen til den højtærede statsminister i forrige uge affinder sig med forslaget uden et egentligt stop for priser og avancer.

I denne henvendelse fra de 3 organisationer peges der derimod på et forhold, som jeg mener vi må se på i udvalget. Henvendelsen rejser det spørgsmål, om ikke bestemmelsen om angivelse af nettovægt kunne udbygges således, at der også bliver tale om en indholdsdeklaration. Også Forbrugerrådet har i en udtalelse om lovforslaget peget på betydningen af, at det påbydes at give oplysning om varernes indhold. I denne sammenhæng vil jeg minde om, at vi for nogle år siden modtog en indstilling fra en